Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

31-7-52

KUIFJE

31

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

IN DIT NUMMER :

EEN BOEIEND VERHAAL

SPOOK AAN BOORD !

Een reportage :

HIER BRUSSEL, DE BELGISCHE NATIONALE RADIO-OMROEP

door

H. BOON

★

ONZE VERVOLGROMAN :

EEN HEEL JAAR VACANTIE

★

Twee geïllustreerde artikels :

DE ITALIANEN BOUWDEN HET EERSTE REACTIE-VLIEGTUIG

EN

KWAKZALVERS

★

EN

10 TEKENVERHALEN

— WE HEBBEN EEN SCHUIT GERAMD !...

Victoria presenteert

AVONTUUR IN DE FAR-WEST

(Wordt voortgezet.)

EEN MOL IN DE TUIN

DONDERDAG l.l. bezocht ik het landhuis van een vriend. Hij toonde me heel fier zijn prachtig onderhouden moestuin. We bewonderden zijn aardbeienplanten, aalbesstruiken en groenten. Zijn hovenier was natuurlijk ook van de partij om hier en daar een woordje uitleg te geven.

Op zeker moment zag de hovenier dat een mol een van zijn perken beschadigd had. Hij ging onmiddellijk een spade halen.

— Meen je dat je hem zult te pakken krijgen ? vroeg mijn vriend.

— Met wat geduld kan ik hem misschien wel vangen, mijnheer, antwoordde de hovenier.

Terwijl we onze conversatie voortzetten, zagen we plots de aarde lichtjes bewegen. We dachten dat de hovenier het dier dat zijn werk beschadigd had, met een spadesteek zou gedood hebben, maar neen, hij stak zijn spade voorzichtig in de grond om de mol vrij te maken en uit te graven. Hij nam hem daarna voorzichtg ter hand.

— Het is een mooi beestje, zei hij terwijl hij de aarde van de rug van het molleke vaagde. En hij stak daarna het diertje in zijn zak !

— Wat ga je er mee uitrichten ? vroeg mijn vriend.

— Straks breng ik het aan de overzijde van de baan en zet het daar in het struikgewas.

De hovenier wilde wel zijn tuin beschermen en de mollen er uit verwijderen, maar hij vond de beestjes te mooi en te lief om ze te doden.

Kuifje

Brievenbus

Alle Kuifjesvrienden die tijdens de vacantieweken te Brussel op doorreis zijn worden uitgenodigd een bezoekje te brengen aan de redactie van hun blad, waar ze vriendelijk zullen ontvangen worden door een van onze medewerkers.

Vandenbroeck Frans, Sint-Gummarusstraat, 33, Mechelen, student van de 4e Grieks-Latijnse, wenst te corresponderen met een Noord Nederlander, die postzegels verzamelt.

Willy Ronsonnet, Brussel II. — Ik heb je spelletje gelezen, maar niet goed begrepen. Als je nog grapjes gevonden hebt, dan mag je me die steeds opsturen. Het beste wordt misschien gepubliceerd. Met mijn hartelijkste groeten.

Maurits van der Cruyssen, Dendermonde. — Hartelijk welkom in onze grote club. Nu je clublid bent moet je de voornaamste clubregel : **nieuwe leden werven** zien na te leven ! Ik verwacht je bezoek.

Ru Suermont, Hattem-Gelderland. — Hartelijk dank voor je brief. Ik zal met je voorstel rekening houden. Je bent niet de enige die dat verlangen uitgedrukt heeft, maar anderzijds zijn er ook veel lezers die van die formule houden. We zoeken dus een gulden middenweg. Met mijn beste groeten.

Gilbert van Lancker, Kwaremont. — Ben je naar huis geweest met de Gentse feesten ? En mag je voorgoed thuis blijven ? Laat me eens weten hoe het nu met je gaat !. Verzamel je ook reeds Kuifje's Bons? Met mijn beste groeten en oprechte wensen voor een totaal herstel !

Peter van Linge, Beneden Oosterdiep, 16, Veendam, Holland, wenst te corresponderen met een Belgische **Kuifjeslezer.** Wie schrijft hem ?

Jos Meert. — Ja, « Het Sein staat op Rood » en « David Balfour » kennen veel succes. Binnenkort publiceert Kuifje weer een nieuw tekenverhaal. Met mijn beste groeten.

J. De Poorter. — Ik heb de indruk dat je alle verhalen van Kuifje om ter liefst leest. Des te beter. Wij zorgen er voor dat al onze verhalen van de bovenste plank zijn. Hartelijk !

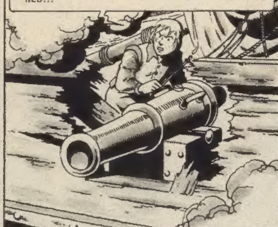
KUIFJE (weekblad) — *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel — P.C.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Brussel — KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 190.334. Abon. : fl. 3,50 per kwartaal.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

De vloot van Piet Hein maakt zich klaar om de Allerheiligen baai, waar drie en twintig Portugese koopvaardijschepen werden buitgemaakt, te verlaten als Cori een onbemand schip ziet...

Na dit voorval vaart de vloot de Allerheiligenbaai uit. Piet Heyn besluit de aanval op Bahia voorlopig uit te stellen. Hij zend het grootste deel van de gekaapte schepen naar Holland. Nu gaat de tocht naar Rio de Janeiro. Men kan echter geen buit maken en daarom verdeelt de admiraal zijn vloot in drie eskaders die elkaar weer voor Bahia zullen ontmoeten. Op 10 Juli stevent admiraal Heyn met zijn smaldeel de baai binnen. Tot zijn groot spijt bemerkt hij, dat er geen enkel koopvaardijschip in de haven van Bahia ligt. Enkele nieuwe Portugese gevangenen onthullen hem echter belangrijke geheimen...

(Wordt voortgezet.)

SPOOK AAN BOORD

Verhaal door TERRENCE SKARSTEN

Geïllustreerd door REF

OP het ogenblik dat Calvez het anker wierp, werd de mist dichter. De matroos had nog net de tijd de gekerfde kust te zien verdwijnen. Een minuut later kon hij de gestalte van Kemeneer, die op de achtersteven stond en de netten schikte, nog nauwelijks onderscheiden. Calvez trad op hem toe, zijn oliejekker blonk in de mist.

— Dat was op het randje af ! Nog tien minuten en we zouden te midden van die erwtensoep gezeten hebben. Kemeneer stond daar met de handen als grijptangen om de netten geklemd en bekeek zijn maat ongerust.

— Ik hou daar niet van, Paul. Ik hou daar niet van !

— Waar hou je niet van ?

— Van deze hoek ! Het is een vervloekt slechte hoek ! Je weet toch wel, dat de « Marie-de-Dieu » hier geankerd heeft en men van heel het schip nooit meer iets teruggevonden heeft ! Men zegt dat het hier spookt.

— Dat is al vijftig jaar geleden. En de spoken, hoe slim ook, vinden hun weg niet in zulk 'n nevel !

— Ik zeg dat...

Kemeneer beefde. Een schaduw was langs hem gegleden en hij hield zijn adem in tot hij zag, dat het slechts de schaduw van Hortense was. Hortense was een meeuw met een zwarte kop, die Calvez gevangen had, toen ze nog heel jong was en getemd had. De meeuw klapwiekte geluidloos over het dek en zette zich op de reling van de « Jeanne-Andrée ».

— Hortense vindt haar weg wel !

— Hortense is een meeuw, en meeuwen vinden hun weg door de mist, nietwaar Hortense !

Hortense knikte en bekeek de twee vissers een na een. De geur van gebakken spek met eieren steeg op uit de kajuit, waar Carbot aan het fornuis stond. Kemeneer vond dat de mist nog dichter werd, doch het was alleen de nacht die inviel en de nevel nog donkerder maakte. De zee was olieglad en grijs. Lange mistslierten zweefden over het water en Kemeneer bekeek ze alsof het menselijke gestalten waren, die geluidloos over het watervlak gleden.

— Kom, we gaan binnen, zei hij.

Ze gingen in de kajuit waar de kachel ronkte, een geur van vis, teer, hars en vet hing en een weldoende warmte hen in het gezicht sloeg.

Achter de vissers trippelde Hortense. Op de bovenste sport van de ladder bleef ze echter zitten om de drie vissers te bekijken, die zich zwijgend aan tafel zaten. Carbot had de scheepslantaarn ontstoken en aan een balk gehangen. Het wit licht viel recht op tafel en liet de hoeken in het donker. De bunker achter de mast geleek een zwarte kuil. Hortense zat nu op de onderste sport van de ladder. Ze wiegde van de ene poot op de andere en telkens hoorde men het zacht flikflok van haar tenen op het vochtig hout. Eindelijk nam ze een besluit : ze vloog op en verdween in de mist als weggevaagd met een gom.

★

De vissers hadden gegeten en ze voelden zich doodmoe. Toch gingen ze nog eens aan dek. Calvez zag meertouw en anker na en vulde de petroleumlampen aan de voor- en achtersteven. Kemeneer schikte de netten en Carbot borg de zeilen in de bunker. De mist was nu zó ;dik, dat ze geen hand meer voor de ogen zagen.

Terwijl Calvez het anker optrok, was het net of hij hoorde iemand kreunen. Hij beefde even en haalde dan de schouders op. Hij kende dat soort kreunen, toch... het was eenvoudig de grote mast die kraakte. Hij was echter ongerust. Die domoor van een Kemeneer, dacht hij, met zijn spokenhistories zou hij een heel regiment de stuipen op het lijf jagen. Hij bleef nog een ogenblik op de brug staan, de stilte was drukkend en men zag haast niets meer. Hij klopte zijn pijp uit op de reling en ging naar de kajuit. Hij liet het valluik neer en draaide, zonder er iets bij te denken, de deur van de kajuit op slot. Carbot en Kemeneer lagen reeds in hun kooi te ronken.

Calvez draaide de lamp uit en lei zich neer Op het ogenblik dat hij wou inslapen, scheurde het gehuil van een sireen de nachtelijke stilte. Het was de sireen van een oorlogsschip dat enkele mijlen verder moest liggen. Op de « Jeanne-Andrée » klonk dat gehuil als de angstschreeuw van een monster van een andere planeet.

Enkele seconden later sliep Calvez in...

★

Hoe laat is het ? Hij wist het niet. Alles was donker en stil in de hut. Calvez trachtte de bewegingen van het schip te raden, doch het lag als vastgesmeed aan het vlakke water. Hij wist niet waarom hij wakker geworden was, dat gebeurde anders nooit. Al z'n zinnen stonden gespannen. Hij luisterde en ja, daar was geen twijfel mogelijk. Ginds, waar Carbot de potten en pannen zette, bewoog er iets. Het was een dof geluid... net de stap van een man die aarzelend en voorzichtig langs de muren sloop en in het donker steeds nader en nader kwam... Dan een slag op de ijzeren fritketel.

Een stem fluisterde in het donker :

— Calvez... Calvez ?

— Wat is er gaande ?

— Hoor je dat ?

— Ja, en dan ?

— Er is iemand in de kajuit. Iemand die beweegt...

— Het zal Carbot zijn.

— Neen, ik ben hier en hoor het ook, antwoordde Carbot.

De stem van Carbot klonk erg flauw... Kemeneer voelde enkele zweetdruppels over z'n voorhoofd parelen en probeerde tegen de angst van zijn maats te reageren :

— Is het voor de eerste keer dat jullie varen ? Aan boord beweegt er altijd iets.

— Niet als het schip stil in de mist ligt...

Men hoorde het gerucht nu beter. Een glas rinkelde en het was alsof heel het vaatwerk op wandel ging. Heel ver weg huilde de stoomfluit van een cargo door de nevel.

— Ik had het wel gezegd, fluisterde Kemeneer, dat het hier een slechte hoek is !

— Hou je mond, voor de drommel !

Nog vóór ze iets hadden kunnen ondernemen, had de angst hen overmeesterd en hield hen aan de kooi gekluisterd. Naast hen spookte dat geheimzinnig wezen. Ze hoorden het nu duidelijk, al bewoog het nog zo stil met kleine, voorzichtige passen Het naderde langzaam. Dan hoorde men een gekraak als van een been dat brak en onmiddellijk daarop een gesmoord gekakel.

— Waarom lach je, Carbot ?

— Ik lach niet !

— En ik ook niet, zei Kemeneer.

Calvez voelde zijn haar te berge rijzen. Al de spookgeschiedenissen uit Bretagne, zijn geboorteland, stonden hem plotseling levendig voor de geest en zijn oud bijgeloof kwam ook weer te voorschijn. Hij maakte een kruisteken en mompelde : « Ik wil het zien... Ik wil het zien... », doch zijn ledematen waren als verlamd. De kleine zaklamp zat tussen de matras en de wand, hij had slechts de hand uit te steken, maar zelfs dat kon hij niet. Z'n spieren weigerden dienst. Het spook had plotseling meer durf gekregen en danste een heksensabbat op de borden, op de pannen en de fritketel. De doffe slagen zwollen aan en het was net of de oorlogstamtam roffelde.

Met een impulsieve beweging nam Kemeneer zijn zaklamp, tastte naar het knopje en duwde...

Ginds in een stralenbundel ontdekte hij... Hortense ! Ze hield de slimme kop schuin en bekeek hem guitig en brutaal. Hortense was teruggekomen en had zich in de kajuit genesteld, terwijl de mannen op het dek waren. Ze hield een spekzwoerd, die ze op een bord gevonden had, in de bek en het scheen haar lekker te smaken !

Tijl Uilenspiegel

De Bosgeuzen hebben besloten zich meester te maken van een Spaans galjoen. Zij organiseren met dit doel een ijsfeest...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

EEN HEEL JAAR VACANTIE

Ziehier wat er totnogtoe gebeurde :
Enkele vrienden maakten een reis met de « Espérance », die in de Rode Zee tot zinken werd gebracht. Zij werden op een eilandje aan land gezet. Bert viel in handen van de Papoea's, doch zijn vrienden konden hem bevrijden. Ze vluchten in een prauw en worden na enkele dagen op een eiland van de Maori's hartelijk ontvangen...

FIRMIN was met een pijnlijke grimas overeind gesprongen, zijn gezicht was pioenrood en hij wreef zich over de geschramde schouder.

— Ik geef de pijp aan Marten, bromde hij, nu kunnen jullie het maar eens beproeven ! Om zich een houding te geven, stak hij een sigaret op. Hij wou zich neerzetten, doch de tovenaar weerhield hem verschrikt. Firmin had het dadelijk beet. Hij haalde een tweede lucifer uit z'n zak en wreef hem over de neus van het masker. Een kleine vlam laaide op...

— Kohaï-haï, riep de koning bewonderend.

— Kohaï-haï, riepen de inboorlingen in koor.

De tovenaar wierp zich voor Firmin neer en omhelsde diens voeten. Langhals trok de grote duivel vlug overeind en deze nam zijn masker af. Het was een nog jonge man wiens vriendelijk gezicht een scherp contrast vormde met het schrikwekkend masker...

Firmin gaf zijn rivaal de rituële omhelzing en het homerisch duel, in realiteit gewonnen door onze Union Match, eindigde met dansen en zangen tot laat in de nacht.

Onnodig te zeggen, dat wij knockout waren. Sedert weken hadden wij geen rustige, vredige nacht meer gekend.

De koning had ons te verstaan gegeven, dat men voor ons een hut zou bouwen, doch dat we intussen in een vleugel van zijn paleis mochten wonen. Er waren matten voor ons op de grond gespreid, doch wij verkozen het, onze hangmatten aan de balken te hangen. Al ons materieel had men reeds in dit vertrek gesleept en geen mens zou ons er komen storen. Bert, die een reden had om wantrouwig te zijn, hield eraan zijn karabijn mee in zijn hangmat te nemen. Ik, voor mijn part, herinner me niet ooit in mijn leven zo vast te hebben geslapen !

Toen ik de volgende dag ontwaakte, stond de zon reeds in het zenith. Daar wij er allen behoefte aan voelden eens lekker te baden, gingen we naar de zee. Het water was prettig lauw en in een ommezien waren de laatste sporen van vermoeidheid verdwenen. De inboorlingen konden verbazend goed zwemmen. Kinderen, nauwelijks een duim hoog, zwommen tegen de stroming in en duwden een plank, die met de voorste kant uit het water opstak, voor zich uit. Soms gingen ze er op liggen, of op staan en lieten zich dan met de golven naar het strand drijven.

Wij leerden deze boeiende en in Europa totaal onbekende sport heel spoedig.

Daelmans dacht aan alles. Met de koning had hij het eiland verkend en vastgesteld dat het hoogste punt van de hoogvlakte in het Oosten lag, daar waar de rotsen steil naar de oceaan liepen. Het woud strekte zich uit tot aan deze steile wand en liet slechts een rots geheel naakt.

Met onze zagen, hakken en wat we meer nodig hadden, trokken we naar deze plek. We kozen een hooge, rechte boom uit en hakten er de kruin uit, daarna hakten we een tweede boom, van ongeveer dezelfde lengte om, en bevestigden hem met de vaardige hulp van de inboorlingen, stevig aan de eerste. Aldus verkregen we een uitkijkpost van ongeveer 45 meters hoog. We hakten inkepingen in de stammen en bevestigden daarin sporten, zodat we makkelijk konden naar de top klimmen. Men werd natuurlijk gewiegd gelijk een vogel op het uiteinde van een tak en wie gauw duizelig werd, bleef er beter af, maar eens in de top kon men 25 kilometer ver zien. Op de top van de naakte rots maakten we een grote brandstapel van boomstammen in een vierkant opgestapeld met, in het midden, kleine takken en droge bladeren. Het was onze lichtbaak en zodra er een schip in het gezicht was, zouden we hem ontsteken om onze aanwezigheid te melden.

Dit werk nam vele dagen in beslag en onze inlandse vrienden hielpen ons voortreffelijk. De Maori's waren vlug, intelligent en hun dienstvaardigheid kende geen grenzen. Zodra ze begrepen hadden wat er van hen verlangd werd, werkten ze zonder opkijken en zonder rust te nemen. De mooiste beloning was voor hen een sigaret. Zij waren grote liefhebbers van tabak, doch de sigaren, die ze zelf rolden zo goed en zo kwaad het ging, waren bitter en zwaar. Meers-

ROMAN VAN YVES DUVAL
GEILLUSTREERD
DOOR ALBERT WEINBERG

mans dacht dat zijn stervensuur nabij was, de dag dat hij er uit beleefdheid een aangenomen had van een inlandse vrouw, die hij een veiligheidsspeld had geschonken. Tot zijn grote verbazing moest hij ook vaststellen dat deze speld niet diende om haar rok vast te steken, doch als sieraad in de linkeroorlel werd gehangen.

Onze professor ontpopte zich als filoloog, want na enkele dagen kende hij genoeg Polynesisch om onze wensen duidelijk te maken in de taal der eilandbewoners. Hij koesterde zelfs het plan een woordenboek en een spraakkunst samen te stellen van de dialecten gebruikt op Hono - Roeroe, zo luidde de naam van ons eiland.

Reeds de eerste dagen had koning Hama-Koea zijn onderdanen het bevel gegeven aan het uiteinde van het dorp een hut te bouwen die ons waardig was. Wij-zelf hadden het plan voor onze woning gemaakt en het de koning voorgelegd. Het beviel hem buitengewoon. Het was een grote, rechthoekige kamer waarin alkoven uitgaven. Aldus hadden we de indruk een eigen, zij het dan ook klein, kamertje te hebben. De muren waren vervaardigd uit stevige boomtakken, het dak uit gevlochten palmbladeren door lianen aan een latwerk vastgehecht. We hadden kleine vensters, helaas zonder ruiten, en een deur die over houten rails liep. Met grote ogen keken de inboorlingen naar onze tafel, stoeltjes, kast en rekken langs de muren...

Het bouwen van onze woning en het vervaardigen van onze huisraad nam natuurlijk veel tijd in beslag, doch het leidde onze gedachten af en we beleefden veel genoegen aan dit werk. Toen alles klaar was nodigden wij koning Hama-Koea, zijn tovenaar Mokini en nog enkele hoogwaardigheidsbekleders uit op een groot festijn. Daelmans offerde de laatste blikjes, die we van commandant von Falkenberg gekregen hadden en het kostte heel wat moeite het onze gasten duidelijk te maken dat ze de Frankfurterworstjes niet als een ketting om de hals mochten hangen !

Af en toe maakten we lange wandelingen, zodat we na enkele tijd heel het eiland kenden. Men vertelt, dat het Aards Paradijs op Ceylon gelegen is, ik kan het echter nergens anders dan op Hono Roeroe situeren. Wanneer men die feerieke bloemen ziet, die prachtige bomen zwaar van fruit en de vlucht van die mooie, bontgekleurde vogels naoogt, moet men werkelijk geloven in het Eden te zijn aangeland... O neen, de slangen ontbraken niet ! Er waren noch pythons noch boa's doch kleine, goudkleurige adders, die zich onder de bladeren verborgen hielden en die men op het eerste gezicht voor een zonnevlek hield.

Op zekere dag waren we tot aan de waterval gegaan; Firmin vond het zo prettig er een ijskoud bad te nemen. Wij lagen uitgestrekt op het gras en Meersmans plukte van een tak, die hem bijna in de mond hing, een kleine, lekkere vrucht zo geel als een mirabel. Plotseling gilde hij :

— Ik ga sterven ! Een adder heeft me in de enkel gebeten !

Ik ga sterven, schreeuwde Meersmans...

Ik verpletterde het dier met mijn hiel terwijl Firmin met zijn mes de wonde, die reeds begon te zwellen, opensneed.

— Hou op, schreeuwde Meersmans, je doet me pijn ! Jan, wendde hij zich tot mij, Jan, belet die idioot toch mijn voet af te snijden !

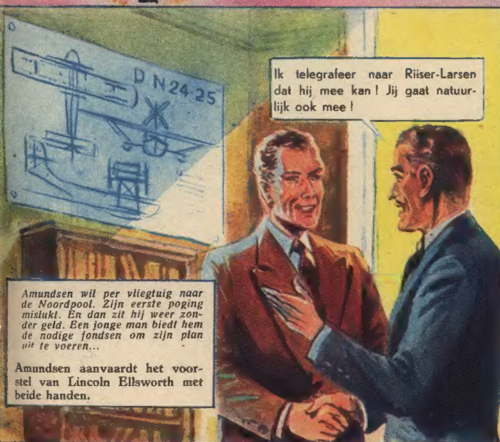
Volgende week :

HET GESCHENK VOOR DE KONING

De Ontdekkingsreizen van ROALD AMUNDSEN

DOOR RAOUL AUGER NAAR HET BOEK VAN E. PEISSON

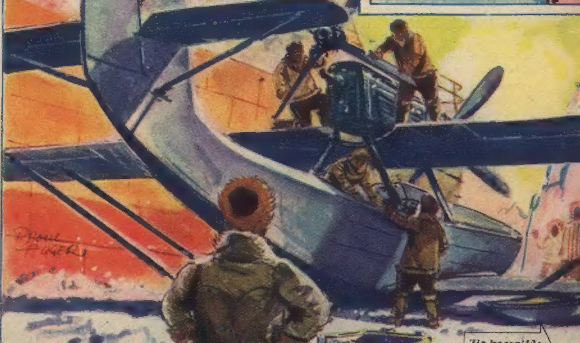

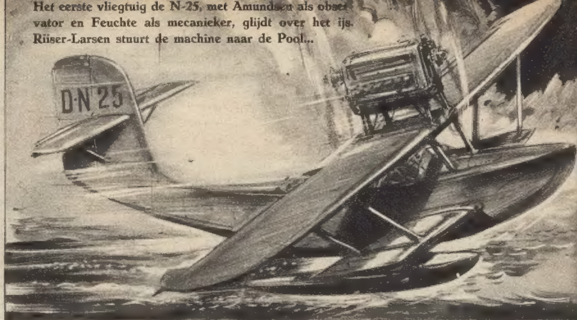

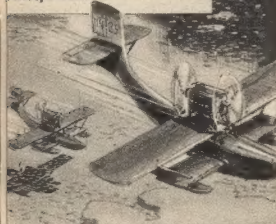

Op 21 Mei, om 5 uur 's avonds, meldt Bjerknes een anticycloon boven de Pool. De bemanningen nemen afscheid.

Het eerste vliegtuig de N-25, met Amundsen als observator en Feuchte als mecanieker, glijdt over het ijs. Riiser-Larsen stuurt de machine naar de Pool...
D-N 25

Alvorens de steven noordwaarts te wenden, neemt de N-25 zijn vereiste hoogte en wacht op de N-24, die door Dietrichson bestuurd wordt en die Ellsworth als observator meegenomen heeft. De start verloopt vlot...

Voor de eerste maal ziet Amundsen het Hoge Noorden zoals het er werkelijk uitziet: bergen, dalen, kanalen, eilanden, fjorden in grillige verhoudingen en majestatische pracht. Lang kan hij van dit zicht niet genieten, want...

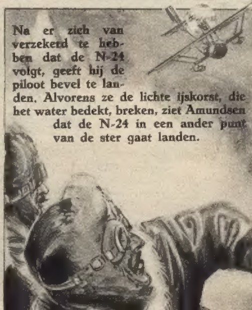

Daar duikt de mist reeds op : een geweldige zwarte muur, dik en ondoordringbaar...

Riiser-Larsen werpt een blik naar zijn mecanieker. Die knikt : alles in orde ! Een ruk aan het stuur en de Dornier schiet de hoogte in en overwint de mist...

Tussen twee wolken tracht Amundsen het land te verkennen. Het gaat niet makkelijk. Zullen ze een verloren reis maken ? Na twee uren vliegen aan 120 km. per uur duikt er plots een enorme massa op : het pakijs.

Commandant, we hebben de helft van onze benzine verbruikt !
Na vijf uur vliegen verandert het uitzicht van 't pakijs. Om 1 u. 15 (ze vliegen reeds acht uur) buigt Feucht zich naar Amundsen...

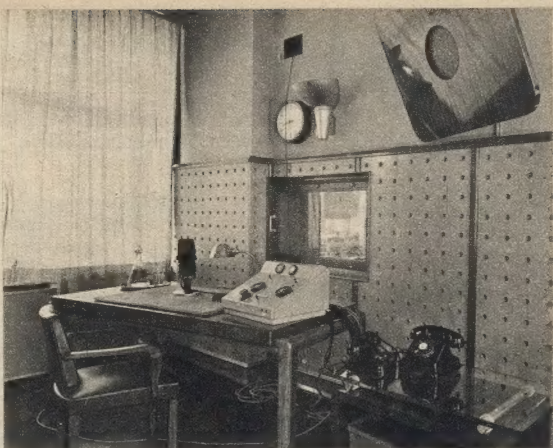

Amundsen wil reeds het bevel voor de terugtocht getocht, wanneer hij plots in het ijs een watervlakte in de vorm van 'n ster ontwaart. De eerste en de enige landingsplaats die ze gevonden hebben voor hun watervliegtuigen...

Na er zich van verzekerd te hebben dat de N-24 volgt, geeft hij de piloot bevel te landen. Alvorens ze de lichte ijskorst, die het water bedekt, breken, ziet Amundsen dat de N-24 in een ander punt van de ster gaat landen.

Het neerstrijken is vlot verlopen. De piloot stuurt zijn vliegtuig tussen de ijsschotsen naar een vaargeul...
DN 25

HIER IS BRUSSEL,
DE BELGISCHE NATIONALE RADIO-OMROEP

Als jullie thuis de radio inschakelen en de huiskamer meteen vol muziek of versgebakken nieuwsberichten hangt, dan vragen jullie zich waarschijnlijk af : waar komt al dat geluid vandaan ? Wel, een radioprogramma legt de volgende weg af : in een speciaal gebouwde kamer, die men studio noemt, wordt een tekst gelezen of muziek gemaakt. Dit geluid wordt opgevangen door een microfoon, die het geluid omzet in trillingen; langs een versterker worden deze trillingen overgebracht op een lijn, welke naar het zendgebouw loopt. Hier worden de trillingen langs een antenne in de aether geslingerd op een golf, waarvan de uitstralingen door het ontvangsttoestel in de huiskamer worden opgevangen.

HET eigenlijke zendgebouw van de B.N.R.O. staat te Veltem, bij Leuven, maar zal volgend jaar vervangen worden door de in opbouw zijnde zenders te Tombeek, langs de baan Brussel-Namen.

Maar de grote klankenfabriek, het Nationaal Instituut voor Radio-Omroep (N.I.R.) bevindt zich aan het Eugeen Flageyplein, te Elsene. Bij het optrekken van het N.I.R.-gebouw werd rekening gehouden met alle nieuwigheden op het gebied van de radiotechniek. Alhoewel sedert de oprichting reeds jaren voorbijgegaan zijn, mag dit gebouw nog steeds beschouwd worden als een model in zijn soort. Het werd nog steeds niet overtroffen. (Het Nationaal Radioinstituut werd voltooid op 25 Juli 1938; met de werken was men op 8 Juni 1935 begonnen.)

HET N.I.R. IN CIJFERS

Het gebouw beslaat 4.300 m² van een terrein dat ongeveer 7.500 m² meet. Het niet bebouwde gedeelte van dit terrein blijft ter beschikking voor verdere uitbreiding. Wegens de aard van de bodem is het gebouw opgetrokken op een betonnen fundering, langs onder bekleed met koperen platen en rustend op 836 heipalen. Enkele gegevens om een idee te krijgen van de omvang van het gebouw : 12.300 m³ uitgegraven grond, 21.200 m² vloeren in beton, 42.200 m² zoldering, 1.011 m² marmer, 4.950 m² tapijt, 1.837 m² bronzen ramen, 2.210 m² ruiten, 500 gewone deuren, 156 accoustische deuren voor studio's.

In de *kelderingen* werden de inrichtingen aangebracht van de electrische centrale, de klimaatregeling en de verwarming.

Op de *gelijkvloers* werden de muziekbibliotheek, de telefoondiensten, de werkplaatsen aangebracht, alsmede de garage en de bijzondere diensten bestemd voor de lijnuitzendingen.

De muziekbibliotheek moet het nodige materiaal leveren voor de verschillende orkesten. Van de vloer tot aan de zoldering zijn rekken aangebracht proppensvol zorgvuldig gerangschikte partituren. Alles samen zijn er een 16.500 partituren ! Het Symfonie- en Omroeporkest hebben elke maand ongeveer een zeshonderd partituren nodig, welke zowel vóór als na gebruik moeten nagezien worden. Daarnaast worden maandelijks ook geleverd : 960 partituren aan de koren, 2.600 zang-klavierpartituren en 1.700 solipartijen. Jaarlijks verzekert de dienst van de bibliotheek ook de aanvraag en de terugzending na de uitvoering vóór de mikro van een 450tal werken van Belgische toondichters welke enkel in handschrift bestaan.

Op de *tussenverdieping* bevindt zich de discotheek met een 63.000 fonoplaten en bandopnamen, de zeer goed voorziene letterkundige bibliotheek, burelen van algemene diensten, de onderhoudsdienst en lokalen met reservemateriaal.

Op de *eerste verdieping* bevinden zich de lokalen voor de algemene directie en de programmadiensten van de Vlaamse uitzendingen van het N.I.R.

Het groot N.I.R.-orgel.

Op de *tweede verdieping* huizen de diensten van de Franstalige uitzendingen.

De *derde verdieping* herbergt de technische diensten.

De algemene administratieve diensten zijn ondergebracht op de *vierde verdieping*. Een zeker gedeelte van deze verdieping wordt in beslag genomen door een ruime eetzaal voor het personeel.

De *vijfde verdieping* is voorzien van een reeks vergaderzalen ten dienste van het Bestuur.

In de toren bevinden zich de beluisteringsdiensten waar de nieuwsberichten van vreemde zenders worden opgenomen en vertaald. Ook is daar ondergebracht de proefzender van frekwentiemodulatie, welke alle N.I.R.-programma's uitzendt op de drie meter golf.

WAT IS EEN STUDIO ?

Buiten deze lokalen wordt natuurlijk een grote ruimte toebedeeld aan de studio's. De studio is de plaats waar het radioprogramma wordt uitgevoerd. Voor het gestelde doel moet elke studio een goede accoustiek hebben, dit is de wijze van voortplanting en teruggolving van klanken. De studio moet de juiste nagalmtijd hebben (tijd gedurende dewelke ons voor het geluid nog waarneemt nadat de geluidsbron zwijgt) en het geluid moet zich regelmatig door de studioruimte voortplanten, zonder echo's. Elk studio moet onttoegangelijk zijn voor geluiden van buiten af. De studio moet de juiste afmeting (inhoud, ruimte) hebben voor hetgeen men er in ten gehore wil brengen : b.v. spreekbeurten, muziek en hoorspel.

Dit alles staat in verband met de studioruimte en de materialen van vloer, wanden en zoldering.

HET N.I.R. IN CIJFERS
DOOR HERMAN BOON

STUDIO I (3.000 m³)

is bestemd voor het *Omroeporkest* en de operettengezelschappen, voor programma's als de *Antenne zingt*, *Radiomozaïk*, enz. Honderd luisteraars-toeschouwers kunnen in deze studio plaats nemen. Voor het bekomen van verschillende geluidsatmosferen, werden langs de wand zeven en veertig draaiende zeshoekige zuilen, die elk voorzien zijn van een elektrische motor, aangebracht. Elke zuil heeft een hoogte van 4,5 m., een gewicht van 500 kg. Zij vertonen elk drie vlakken uit massief geel-gelakt hout, welke het geluid weerkaatsen, en drie andere bestaande uit een sterk klank-opslorpende stof : ontvezeld asbest. Door het draaien van deze zuilen kan men alle mogelijke geluidsatmosferen teweeg brengen, zoals kamer, zaal, kerk, openlucht en dergelijke. Tien draaikombinaties kunnen van te voren worden voorbereid en daarna met één drukknop worden verwezenlijkt.

(Vervolg en slot in het volgend nummer.)

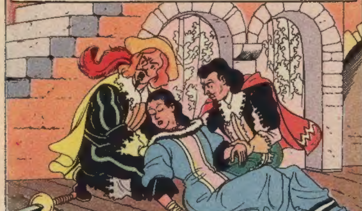

Van hier worden de Non-stop-Rechtdoorprogramma's, de opreretten en het omroeporkest uitgezonden.

DE SCHAT van BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik, Suske en Wiske gaan naar een toneelvoorstelling in 't kasteel van Beersel. De actrice valt plotseling in zwijm.

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Professor Zonnebloem toont kapitein Haddock en Kuifje de maanraket en vestigt de aandacht van de kapitein op iedere oneffenheid en op iedere put. Ten slotte is het Zonnebloem zelf die valt.

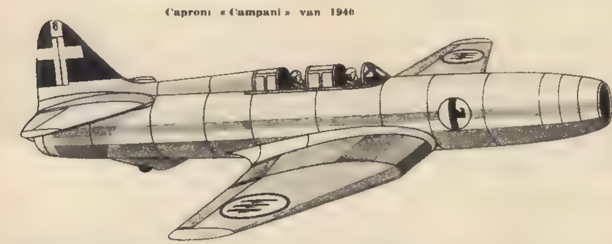

Wordt voortgezet.

DE SLUIER IS GELICHT !

DE ITALIANEN BOUWDEN HET EERSTE REACTIEVLIEGTUIG

WANNEER werd de reactiemotor uitgevonden, menen jullie ? In 1940 ? In 1935 ? Neen, reeds in het begin van deze eeuw hadden geleerden raket- en reactiemotoren vervaardigd. Ze waren eerder primitief, dat is waar, doch het principe was hetzelfde als dit van de modernste reactiemotoren. Geen enkele regering wou deze ingenieurs echter te hulp komen, en niemand sprak er over tot in het jaar 1940. Het was immers toen, dat de verantwoordelijke militaire leiders vernamen, dat er een reactievliegtuig opgestegen was, en wel in Italië : een CAPRONI-toestel dat de naam « Campani » droeg. Het was een gebeurtenis die een keerpunt betekende in de geschiedenis van de luchtvaart. Het was toen echter oorlog, en het grote publiek had wel andere zorgen dan zich om het opstijgen van het eerste reactievliegtuig te bekommeren.

Caproni « Campani » van 1940

TE WEINIG EN TE LAAT

TERWIJL de Italianen werkten, waren ook de Duitsers, Engelsen, Russen en Fransen niet bij de pakken blijven zitten. In het grootste geheim werden reactiemotoren gebouwd en slechts de ingewijden kenden het belang er van. De Duitsers wonnen de wedloop met de tijd want, op het einde van de vijandelijkheden, zetten zij reactievliegtuigen in, die de geallieerden grote verliezen toebrachten. Doch het duurde niet lang, want de Duitsers hadden te weinig reactievliegtuigen. De middelen ontbraken om ze op grote schaal te vervaardigen, en ze kwamen er ook mee te laat. De geallieerde luchtmacht was immers reeds meester over het Duitse luchtruim.

EEN KIJKJE BIJ DE ENGELSEN

OMSTREEKS die tijd pakten de Britten uit met een vliegtuigtype van hetzelfde genre : de GLOSTER-ACE, dat in het jaar 1945 onder de naam GLOSTER-METEOR ingezet werd tegen de V-1.

In hetzelfde jaar beproefden de Amerikanen hun SHOOTING STAR en de Russen werkten koortsachtig om hun MIG's en hun YAK's om te bouwen tot reactievliegtuigen of straaljagers.

DE CAMPANI WAS TE GULZIG

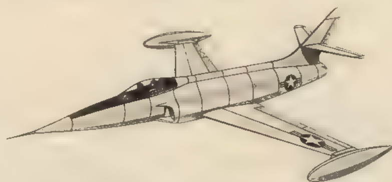
EN waar waren intussen de Italianen gebleven ? Buiten de CAPRONI-CAMPANI valt er aan de Italiaanse horizon geen reactievliegtuig te bespeuren tot in 1948.

De CAMPANI die zijn eerste vlucht voltrok te Forlini, op 27 Augustus 1940, bleef gedurende tien minuten in de lucht, haalde een snelheid van 770 km. per uur en landde zonder ongelukken. Op 30 November van hetzelfde jaar voltrok hetzelfde toestel de afstand Milaan-Rome in twee etapes met een gemiddelde snelheid van 225 km. per uur en had te Pisa twee uur oponthoud. Dat was helemaal geen briljante prestatie, zullen jullie zeggen en dit is juist. Waaraan dit te wijten was ? De « Campani » was vreselijk gulzig. Een ongehoorde hoeveelheid brandstof werd in een minimum van tijd verbruikt en daardoor kon het toestel slechts geringe tijd in de lucht blijven wanneer het op volle snelheid vloog. Het is om deze reden dat men de « Campani » afdankte. Dit vliegtuig blijft echter van historische waarde en het zou onrechtvaardig zijn het te vergeten.

HOE STAAN DE ZAKEN THANS ?

DE moderne straalvliegtuigen zijn wel niet zo gulzig als de « Campani », doch verbruiken nog steeds een grote hoeveelheid brandstof. Dit feit begrenst hun actieradius dan ook. De ingenieurs hebben steeds groter reservoirs gebouwd om aan dit laatste euvel te verhelpen, en het meergewicht, hierdoor veroorzaakt, werd goed gemaakt door krachtiger motoren. De moderne straaljager heeft dan ook geweldige afmetingen. De Amerikaanse LOCKHEED F-90 weegt elf ton, dat wil zeggen : het gewicht van een tweemotorige D.C. 3. met 14 passagiers.

Ook hier is een plotselinge ommekeer niet uitgesloten. Misschien vinden geleerden en ingenieurs spoedig een middel om kleine, lichte straaljagers te maken die beweeglijker zijn en in snelheid voor hun reusachtige broeders niet moeten wijken.

De Lockheed F-90 (U.S.A.) - Spanwijdte : 12 m. - Gewicht : 11.350 kg. - Max. snelheid : 1.120 km. per uur. - Geschut : 8 kanonnen van 20 mm. - Bemanning : 1 piloot

luchtvaart echo's

DE MAN DIE DE KOMPASSEN OP DWAALSPOOR BRACHT !

SMIRNOFF was gedurende vele jaren een van de beste piloten van de K.L.M. en hij bezat de zeer bevreemdende eigenschap de kompassen te doen afwijken. Zodra Smirnoff zich aan het stuur van zijn vliegtuig zette, vertoonden de kompassen een lichte afwijking. Dit feit was in de luchtvaartwereld weldra zo gekend, dat de « afwijking van Smirnoff » mondgemeen werd.

De uitleg van dit fenomeen was heel eenvoudig. Toen de Japanners in 1942 de Oost-Indische Archipel bezetten, kon Smirnoff op het laatste nippertje een vliegtuig bemachtigen en opstijgen. Z'n toestel werd door de Japanners onder vuur genomen, maar toch slaagde hij er in de Noordkust van Australië te bereiken. Smirnoff was ernstig gewond en het is te danken aan de toegewijde zorgen, die hij in Australië mocht ontvangen, dat hij kon gered worden. Ongelukkig zat er een kogel in z'n dij, die niet kon verwijderd worden. Dat stukje metaal veroorzaakte de afwijking van al de kompassen in de nabijheid van Smirnoff !

DE SABENAVLOOT

WETEN jullie, dat de luchtvloot van de Sabena thans een net van 60.000 kilometer omspant en hiermee zeventig steden, verspreid over de vier continenten (Europa, Amerika, Afrika en het Nabije-Oosten) bestrijkt ?

De Belgische luchtvaartlijnen van de Sabena beschikken op dit ogenblik over zeven en vijftig moderne toestellen. Misschien interesseert het jullie te vernemen welke juist. De Sabena bezit :

Vijf Douglas DC-6; zeven Douglas DC-4; zes Convair-240; achttien Douglas DC-3, acht Douglas C-47, vier De Havilland Dove.

Voor oefeningen, enz. : één Auster V; drie Piper-Cub; twee Tigermoth; één Avro XIX.

Twee helicopters Bell 47 D 1 (voor de post).

DE CONVERTIPLAN, HALF VLIEGTUIG-HALF HELICOPTER

NAAR het schijnt bouwt men in de Verenigde Staten van Amerika een heel nieuw type, dat de soepelheid van de helicopter paart aan de snelheid van het vliegtuig en Convertiplan werd geheten. Dit toestel stijgt op zoals een helicopter, doch, eens in de lucht, vliegt het als een vliegtuig met schroef. De piloot voert de horizontale drijfkracht langzamerhand op derwijze, dat de draagkracht van het toestel, bij het opstijgen verzekerd door de hefschroeven, overgebracht wordt op de vleugels van het vliegtuig.

De bruto tonnemaat bedraagt 5,5 en de maximum snelheid 275 km per uur.

KWAKZALVERS

Soms gebeurt het nog wel, dat op de markt een of ander marskramer, rad van tong en rekbaar van geweten, de kijk- en kooplustigen tracht een of ander lapmiddeltje in de handen te stoppen, bestemd « tegen alle kwalen ». Maar de echte, de grootse, de indrukwekkende kwakzalvers van vroeger, zijn van de markten verdwenen. Toen kwamen ze met een prachtige, met goud (klatergoud) versierde koets, namen de beste plaats in, hadden muzikanten bij om de kreten van hun arme slachtoffers te overdonderen en te overblazen, en waren gekleed als graven en baronnen. Degenen die hun wondermiddeltjes kochten beschouwden het bijna als een gunst, hun zuurgewonnen centen aan zo'n schone, verstandige en ongetwijfeld rijke mijnheer te mogen geven.

LAST VAN VERKOUDHEID? KUS DAN EEN EZEL OP ZIJN VOCHTIGE SNOET!

SINDS de mensen een beetje slimmer geworden zijn, hebben deze kwakzalvers hun ster zien verbleken zodat ze ten slotte verplicht zijn geworden om op eerlijke wijze hun brood te verdienen tenzij ze al genoeg bijeengescharreld hadden om voortaan op hun renten te leven

Die gekke remedies zijn echter reeds eeuwen oud. Heb je reeds de naam gehoord van Plinius ? Dat was een Romeins admiraal, die zijn vrije tijd aan het verzamelen van wetenswaardigheden besteedde. Als men nagaat dat hij daarover een en twintig dikke boeken schreef, moet men wel aannemen, dat hij over heel wat tijd beschikte

In die een en twintig delen van zijn « Natuurlijke Historie » deelde hij zowat alles mee, wat de geleerden toen wisten — of meenden te weten — over de natuur En daarin worden ook allerlei geneesmiddelen genoemd, door de geneesheren in zijn tijd gebruikt. We noemen er enkele

Je hebt pijn in de rug en denkt dat je lever niet in orde is Meng wat knoflook met azijn, giet het mengsel in een varkensblaas, hang deze blaas op je rug en... de pijn gaat over Nog een ander middel neem twee stukjes milt van een kalf en leg op elk van je schouders, boven op je hemd een stuk Laat ze daarna op de grond vallen, raap ze eigenhandig op en leg ze dan op een koel plekje te drogen Tegen de tijd dat die stukjes milt in elkaar geschrompeld zijn, ben je genezen !

Last van verkoudheid ? Kus dan een ezel op zijn vochtige snoet ! Heb je keelpijn, verzoek dan een van je kameraden om je haarbos tussen de tanden te knellen en je dan bij het haar met een ruk van de grond op te tillen Je keelpijn gaat over.. Ja, pijnlijk is dat wel en op die manier loop je gevaar al te gauw een glimmende kruin te krijgen. Maar geen nood. Plinius kende bij ondervinding een fijn haargroeimiddel : je neemt de asse van enkele verbrande kreeften, en kookt die in het vet van een beer en smeert het aldus verkregen zalfje op je schedel, maar alleen in een nacht met volle maan Heb je geen beer of kreeften bij de hand, neem dan een ezelshoef en kook die met wat hondenklauwen en enkele dadels Het is een Egyptisch recept

Komt er toevallig een broodkruimel in het verkeerde keelgat, maak dan gauw met hetzelfde brood waarvan die kruimel brak twee propjes en stop die in je oren

Tegen hoofdpijn, als gevolg van een verkoudheid bindt men eenvoudig wijsvinger en middenvinger van de rechterhand heel vast tegen me kaar

Ook eeuwen nadien hielden de dokters er nog zonderlinge praktijken op na. Zo vertelde professor Howard Haggard van de Universiteit van Yale in welke omstandigheden de Engelse koning Charles II overleed Het is de moeite waard hier even bij stil te staan

In de ochtenduren van 2 Februari 1685, op het ogenblik dat hij zich wou laten scheren, werd Charles II plotseling aangegrepen door erge stuiptrekkingen Goed dat het scheermes niet juist op zijn keel stond of het ware reeds dadelijk met hem gedaan geweest. Hij viel echter in 'n diepe bewusteloosheid

De toegestroomde medicijnmeesters van het Hof zaten dadelijk de heelkuur in, door de vorst een halve liter bloed af te tappen, waarna men hem nog bloedzuigers op de schouders plaatste Daarna werden hem twee purgeermiddelen toegediend, gevolgd door een drankje, samengesteld uit antimonium, wijwater, klipzout, malvebladeren, bladeren van viooltjes en beetwortels, kamillebloemen, venkelgraantjes, lijnzaad en waterkers kaneel en aloë

Op het kaalgeschoren hoofd van de koning kleefde een trekpleister. Om zijn hersenen weer op hun plaats te brengen, liet men hem een poeder slikken van koekoeksbloemen en gaf men hem een niespoeder, samengesteld uit fijngestampte nieskruidwortels. De vorst moest wijn inslikken, evenals anijswater met ruitbladeren en engelwortelbladeren

Op zijn voeten plakte men een papje, waarna de dokters hun toevlucht namen tot meloenpitten, olmenschors muskaatnoot en kruidnagel

In plaats van te verbeteren, werd de toestand van de vorst voortdurend ernstiger Om zijn stuiptrekkingen te verzachten moest hij veertig druppels aftreksel van een oude schedel drinken Om hem op te wekken beproefde men dan het « tegengif van Raleigh » dat een groot aantal kruiden en dierlijke extracten bevatte.

« Alsdan », zegt Scarbugh, een van de twaalf heelmeesters die de vorst « bijstonden » « alsdan schenen de krachten van Zijne Majesteit verder af te nemen Alle rond het bed geschaarde doctoren begonnen de moed te verliezen Maar ten einde hun plicht te doen tot het uiterste, dienden zij hem nog het sterkste geneesmiddel toe dat bekend was

Inderdaad om deze pharmaceutische bacchanaliën eervol te besluiten werd tussen de lippen van de stervende koning met geweld nog een mengsel gegoten van het befaamde « tegengif van Raleigh » een drank met ammonia

Toen gaf de koning de geest

Dit alles schijnt ons thans ongelooflijk toe en toch is het langs dergelijke wegen (zonder over de dokters kwaad te willen vertellen !) dat de geneeskunde tot haar huidige voortreffelijke stand gekomen is

Tot in de 17e eeuw waren het meestal onbevoegde personen die de zieken wilden genezen zoals barbiers, kosters kleermakers, zogenaamde « tovenaars » en schoenmakers Misschien is daar het gezegde van afgeleid schoenmaker blijf bij je lees

Van de 18e eeuw af kwamen in de steden en op de grote dorpen echte dokters, die op de hogeschool gestudeerd hadden Maar zij hadden nog oneindig veel te kampen tegen het wantrouwen van de plattelanders

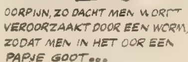
Men dacht ook, dat uitgemergelde honden een worm in het puntje van hun staart hebben en uit dat domme bijgeloof is dan het latere barbaarse gebruik ontstaan de honden hun staart af te kappen Zelfs in onze tijd wordt dit nog gedaan door mensen die menen dat ze verstand te koop hebben

We kunnen dit overzicht afsluiten met enige woorden over Driesken de Nijper, die beschouwd werd als een tovenaar die alle ziekten kon genezen, door ze aan te raken of te « nijpen » In vele huizen hing zijn portret als voorbehoedmiddel tegen jicht ! Maar toen hij stierf, kreeg hij volgend grafschrift

Hier onder deze steen
Ligt Andries De Clercq
Dries de Nijper bijgenaamd
Gans Europa door befaamd
Geen minister of geen bakker
Was in 't nijpen ooit zo wakker
Jammer is 't, dat zulk een man
Heden niet meer nijpen kan
Want de dood, zeer fel in 't grijpen
Kwam nu Dries op toer eens nijpen.

En met dit grafschrift, dat tezelfdertijd korte spel maakt met heel de kwakzalversanteboeten doen we de deur maar dicht . Gr BERGEN

OORPIJN, ZO DACHT MEN, WORDT VEROORZAAKT DOOR EEN WORM, ZODAT MEN IN HET OOR EEN PAPJE GOOT...

ILLUSTRATIES
VAN
A. PANIS

SMEERT HET ALDUS VERKREGEN ZALFJE OP DE SCHEDEL, MAAR ALLEEN IN EEN NACHT MET VOLLE MAAN

UIT DAT DOMME BIJGELOOF IS DAN HET LATERE BARBAARSE GEBRUIK ONTSTAAN DE HONDEN HUN STAART AF TE KAPPEN.

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

Ebenezer Balfour van Shaws wil zijn neef, David, op de ene of de andere wijze uit de wereld helpen. Tijdens een bezoek aan de « Covenant » komt hij met de kapitein overeen de jongen bewusteloos te slaan en te ontvoeren. David ontwaakt in het ruim van het schip .

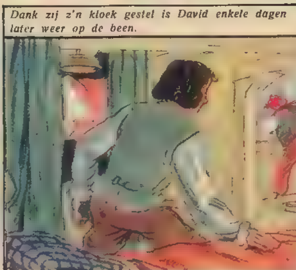

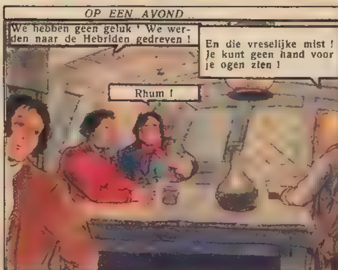

(Wordt voortgezet.)

JIJ BENT OOK

KUNSTENAAR !

INDIEN ik als een trouwe vriend voor je zou staan en je handen in de mijne zou drukken en je zou aankijken, diep, heel diep in je twee jonge, glanzende ogen, dan zou ik erin willen weerspiegeld zien : Levenslust.

Dan zou ik willen luisteren naar de taal van je hart : « Ik ben nog geen 13 jaar; O nee ! Kijk me maar aan ! Ik wil leven ! »

Ik meen, mijn jonge vriend, dat ik niet zou ontgoocheld zijn en dat ik werkelijk die ontdekking bij je zou doen, is het niet ?

Leven : dat verlangen sprankelt als gloeiend vuurwerk uit je hart...

Leven : die drang straalt uit je kijkers, diep als de zee...

Leven : dat woord trilt op je lippen...

Maar weet je wel :

Leven, dat is een grote kunst ! Dat is zelfs de hoogste en edelste kunst van een mens op de wereld.

Voor jou bestaat je edelste taak hierin :

— zelf kunstenaar te zijn,

— en van je eigen leven 'n kunstwerk te maken.

Die kunst moet je nu veroverend aanleren en aanlerend veroveren.

'n Voorbeeld ?

Loop eens binnen in het atelier van 'n beeldhouwer. De man staat daar voor een grote steenblok. Dit blok moet hij omtoveren tot een kunstig standbeeld. In de verbeelding van de artist bestaat dat kunstwerk reeds, maar nu moet hij het met hamer en bijtel veroveren uit die ruwe steen Pas als hij hierin slaagt is hij een echt kunstenaar.

Maar vergeet niet : hij heeft jarenlang geleerd en geoefend ! Welnu, ook jij moet kunstenaar worden : dag aan dag aanleren, stap vóór stap veroveren !

Wat veroveren ?

Jezelf ! Je leven ! Jij bent de kunstenaar ! Je leven is je eigen kunstwerk. Je moet je vormen tot een schoon, edel en waardig mens. Dat moet je aanleren van jongsaf, zoals je leert eten met mes en vork, zoals je leert mooi tekenen, goed boksen of vaste knopen leggen.

Maar dat is je eigen werk. Dat win je niet met de Loterij. Dat kan je ook niet op commando van 'n meester, zelfs niet van je ouders. Zij zijn maar wegwijzer en voorbeeld. Je moet het zelf willen en het zelf doen.

Je moet aanvaarden dat het je niet waardig is een vulgair mens te zijn en te worden. Dus : hoger op ! Alleen het beste, het schoonste, het edelste is goed genoeg voor jou. Je moet dus tot jezelf zeggen : Vooruit, aan het werk !

Aan het werk ? Welk werk ?

Dit : elk uur van je dag schoon en edel maken. 't Is zo eenvoudig.

Leven is geven ! Wat geven ? Jezelf geven aan je plicht onder de leuze : « IK DIEN ! » En indien je dient, ben je heerser !

Maar er zijn twee manieren van dienen. Je kent die door ondervinding.

Ofwel, dienen zonder toewijding, met tegenzin, met pruilende lippen en een gezicht als 'n kurketrekker. Velen doen het zo, maar ze maken het lastig voor zichzelf.

Ofwel, dienen met toewijding; d.w.z. met hartelijkheid en liefde, met een lied en een lach. Ik denk hierbij vooral aan de toewijding aan je ouders in blijde gehoorzaamheid in behulpzaamheid.

Dat is je schoonste gave die je rijk zal maken, die je leven zal maken tot een kunstwerk.

Mag ik 'n voorbeeldje geven ?

Ik ken 'n gezin waar de vier kinderen een accoord gesloten hebben, om de beurt, elk een week de boodschappen te doen, de vuilnisbak buiten te zetten en de schoenen te poetsen. Is dat niet flink. Dat is een vrij-gekozen minimumprogramma.

Je wil ook een edel mens worden ? Zo ja, dan heb je een heerlijk ideaal, 'n prachtig levensplan voor je. Het komt er niet op aan eretitels, lofprijzingen of decoraties te veroveren, maar wel, dat je vol vuur bent om echt goed te zijn en echt goed te doen. Dwing jezelf je goed hart niet te sluiten, maar je innerlijke rijkdom als een bron open te stellen voor de anderen.

Dan zal je leuze : « IK DIEN », geen last zijn die je drukt, maar een stuwende golf waardoor je zelf wordt meegerukt, in de richting van de echte levenskunst.

Leef in die dienende houding, vol vreugde en zonnigheid ! Geen puddingventje zijn, geen zoetwatermossel !

En als je lacht en zingt of wild over de mooie aarde loopt en stoeit, wil het dan doen, éérst voor de Heer die je het leven schonk en die je eerste lesgever is, hoe je van je leven een kunststuk moet maken; voor Hem die definitief je levenskunstwerk zal bekijken en keuren en er waarde aan geven.

Ware levenskunst verdubbelt je levenslust !

PIMPAMPOENTJE.

Confituren*Ingelegd fruit*Ingelegde groenten Frima*Roomijs Frima van Materne*Siropen Prosmans

Kuifje's Zeep*Siroop Trinace de Liège

Margarine Ima*Toffees en Pralines, biscuits van Victoria * Dieetwaren Heudebert*Chocosweet

Deegwaren Tosell*Ovaltin Trinsot

DE KUIFJE'S BON

ONZE GESCHENKEN

		Punten
1.	Prentjes van REINAERT DE VOS, 5 reeksen : 1-40, 41-80, 81-120, 121-160, 161-196. *PER REEKS*	50
2.	Afdrukplaatjes KUIFJE, boekje A (1)	50
	Boekje B	60
3.	Prentkaarten KUIFJE, 2 reeksen (2). *PER REEKS*	70
4.	Schrijfpapier KUIFJE	80
5.	Foto's KONINKLIJKE PRINS (3).	
6.	KUIFJE's wimpel	100
7.	Chromo's KUIFJE van de collectie « *ZIEN EN WETEN* » : — Vliegtuigen, reeks 1; — Luchtschepen, reeks 1; — Spoorwegen, reeks 1 (reeksen van zes chromo's 14 op 20 cm.) *PER REEKS*	125
8.	Portefeuille KUIFJE in cuiroléine met KUIFJE als versiering	200
9.	Bloc-notes KUIFJE in een étui passend bij de portefeuille (4)	250
10.	KUIFJE's puzzle, klein model (5)	350
	Groot model	500
11.	Blokjesspel KUIFJE	500

N. B. :

(1) Volgende boekjes met afdrukplaatjes zijn verkrijgbaar : *Kuifje in Amerika — De Krab met de Gulden Scharen — De Schat van Scharlakken Rakham — De Zwarte Rotsen.*

(2) Iedere reeks bevat vijf prachtige prentkaarten getekend door Hergé.

(3) Deze collectie is uitgeput en zal niet meer herdrukt worden. Afzonderlijke foto's zijn echter nog verkrijgbaar tegen *10 punten* voor één foto.

(4) Een blokje ter vervanging (dat je dus in de étui kunt schuiven), is te krijgen in ruil voor 50 punten.

(5) Heel spoedig verschijnen er puzzle's van een nieuw model !

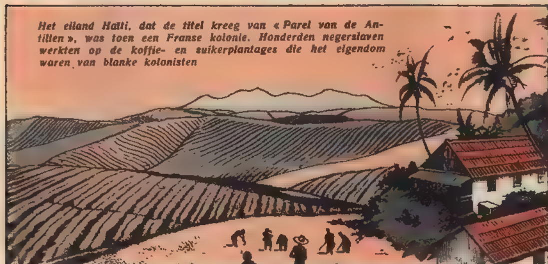
Het verheugt ons een nieuw tekenverhaal te kunnen publiceren van de Italiaanse tekenaar Caprioli. Het verhaal speelt zich af op het mooie eiland Haïti, nu honderdvijftig jaar geleden...

OPSTAND IN SAN DOMINGO

TEKENINGEN VAN CAPRIOLI

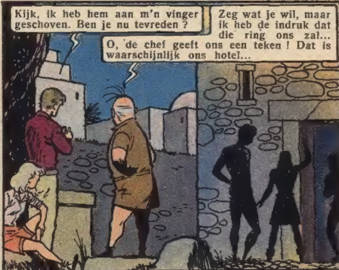
(Wordt voortgezet.)

DE RING VAN GIBIL

Elemir van Zwabberdam, Henk, Leentje en hun gezellen werden door de inwoners van het eiland Pasjoetan gevangen genomen en naar de stad van de koning, het geheimzinnig Kar Pasjoetan, geleid...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

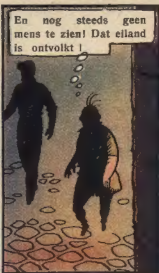

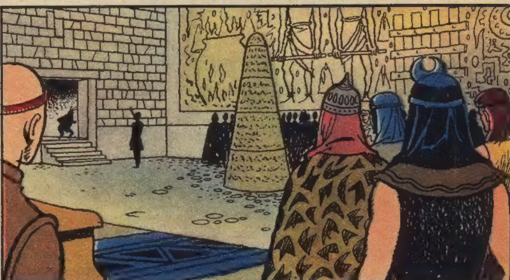

(Wordt voortgezet.)

DE PETROLEUMKOORTS

Spijts de sabotage van de bandiet Lowest heeft oom Ben te Oil Creek een bloeiende petroleumindustrie opgericht. En hij levert aan de andere uitbaters machines en materieel. Lowest is razend...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN F. CRAENHALS

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

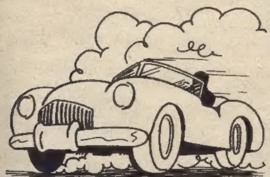
REDACTIE – ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

PLASTIC PLASTIC PLASTIC

ZOALS men in de geschiedenis spreekt van het **Stenen Tijdperk**, zo zal men onze eeuw misschien het **Plastic Tijdperk** noemen, want het is al plastic wat de klok slaat.

Zopas vernemen we (uit Amerika, we moeten het bijna niet meer herhalen, het wordt vanzelfsprekend), dat men daar een nieuwe toepassing van de plastic gevonden heeft : de autocarrosserie. De carrosseriefirma Glasspar van Costa Mesa (Californië) heeft een sportwagencarrosserie gebouwd die 3 mm. dik is en slechts 90 kg. weegt. Ze is op zijn minst zo sterk (om niet te zeggen sterker) dan de gewone stalen carrosserie die meer dan het dubbel wegen! Andere voordelen naast het geringer gewicht zijn : de plastic-carrosserie is **roestvrij, ondeukbaar** en ze maakt geen **carrosserielawaai,** waaraan men nu een versleten auto kan herkennen.

Zullen de autocarrosseries binnenkort allemaal in plastic zijn? Neen, want de grote industries hebben te veel geld in hun huidige machines om deze nieuwe methode zo maar te aanvaarden, als zaten ze er op te wachten. We zijn niettemin benieuwd om de eerste plastic-autos te zien rijden over de Anspachlaan.

GROTER TEGENSTELLING BESTAAT ER NIET

IN Januari 1884 werd in het Zwitsers dorpje Lutry een tweeling geboren, die veel van zich zou laten horen. Beide jongens bleken zeer slimme leerlingen te zijn op de lagere school, schitterende studenten op de middelbare- en de hogeschool. Beiden werden hoogleraar en werkten onafscheidelijk samen in hun natuurkundige opzoekingen.

Acht en dertig jaar geworden, scheidden hun wegen voorgoed. De kloof tussen de twee broeders werd steeds groter en heeft nu zo'n geweldige afmetingen aangenomen, dat men gerust mag zeggen dat er geen groter tegenstelling ter wereld bestaat tussen tweelingbroeders, als tussen deze twee Zwitserse natuurkundigen. Ze heten beiden Piccard. De ene werkt in België, en de andere in Amerika. Jean Piccard, de Amerikaan, kon met de steun van Henry Ford het wereldrecord stratosfeervliegen van zijn broer met duizend meter neerhalen, en August Piccard zint thans op het wereldrecord diepzeevorsing... Wat een afstand tussen die twee uitersten !...

VERDEDIGING tegen de Handelsreizigers

DE gewiekste mensen van de moderne samenleving zijn wel de publiciteitsagenten, de verzekeraars en de handelsreizigers. Ze worden zó opdringerig, en zó gevaarlijk, dat men zich ernstig op verweermiddelen moet bezinnen. Er zijn altijd mensen die slimmer zijn dan slim, en zo treft men in Amerika thans fabricanten aan die imitatietelevisieantennes op de markt gebracht hebben (met veel succes trouwens). Waarom dan wel? Omdat er in Amerika twee criteria zijn voor een welstellend man : een eigen *auto* en een *televisietoestel.* Wanneer men nu een imitatieantenne koopt (voor weinig geld), dan verhoogt men zijn standing in het oog van de buren (en dat is zeer, zeer belangrijk !) en men verdedigt zich terzelfdertijd tegen die niets ontziende handelsreizigers in televisietoestellen...

-SCHEER JE WEG, LUIZENBEEST!

NAMEN ZIJN NAMEN

IN het adresboek van Wenen treft men niet minder dan 8 Karl May's aan, 14 Johann Strauss, 16 Friedrich Schiller's, 17 Franz Schubert's en niet minder dan 43 naamgenoten van Rich. Wagner !

IDEEEN ZIJN GOUD WAARD

... zo luidt een van de slagzinnen van de moderne handel. En dat blijkt eens te meer uit volgend feit : Een jonge Amerikaanse modiste begon een nieuwe dameshoedenwinkel in New York. Er bestond zo 'n geweldige concurrentie in het vak, dat haar winkeltje niet veel te doen had, maar de jonge modiste had ideeën en ze plaatste in haar uitstalraam een bordje met de woorden : Hoeden te huur. De nieuwste en elegantste modellen, voor alle gelegenheden, voor zolang men wil.

De concurrenten amuseerden zich met de vondst van het winkelierstertje. Nu niet meer, want ze bezit thans een dameshoedenleenzaak met 61 bedienden, 23 verhuursalons !

HANDSCHOENEN

TIBET : *ONZE BENJAMIN moet ons weldra verlaten*

KUIFJE is niet alleen fier op de medewerking van tekenaars als Hergé, Willy Vandersteen, Bob Demoor, e.a., maar stelt ook de medewerking op prijs van een vrolijke zoon van Marius. Jullie hebben tijdens de laatste maanden zeker reeds meermaals de handtekening *Tibet* opgemerkt onder allerlei plezante illustraties in ons blad. Vandaag brengen we enkele grapjes die aan de rijke *Marseillese* fantasie van Tibet ontsproten zijn. Ja, Tibet is een Marseillees. Hij werd in de stad van Marius en Olive geboren in 1931, dat is nog niet zo lang geleden. Zijn vader was een van de voornaamste spelers van Olympic Marseille, een van de beste voetbalploegen van Frankrijk. Thans baat hij een winkel van sportartikelen uit in de buurt van de wereldberoemde Cannebière. Tijdens de oorlog verbleef Tibet in België en liep er school bij de Broeders te Brussel. Het enige wat hij zich van deze schooljaren herinnert is, dat hij meer dan een klas mocht dubbelen. Van jongsaf voelde hij zich meer aangetrokken tot het tekenen, dan tot om het even welke andere wetenschap.

— Wanneer deze tekeningen zullen verschijnen, zal ik waarschijnlijk ergens mogen draven onder de bevelen van een of andere ijzervreter, kloeg onze vriend die onze redactie voor enige tijd moet verlaten om zijn dienstplicht te vervullen in Frankrijk.

-TREK IK JE STREEP LINKS OF RECHT?

DE ONGELUKKIGE VERKOPER...

-WAAROM SPELEN DIE ZO SNEL?
-OMDAT ZE PER NOOT BETAALD ZIJN!

-HIJ KAN NIET MEESPELEN HIJ MOET ZIJN VADER (DIE DE GRIEP HEEFT) VERVANGEN!

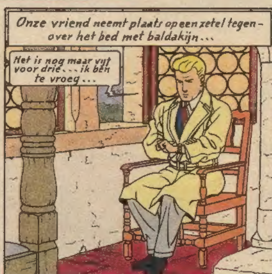
HET SEIN STAAT OP ROOD

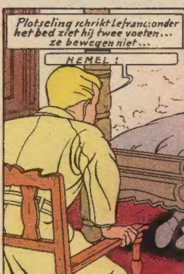
TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN J. MARTIN

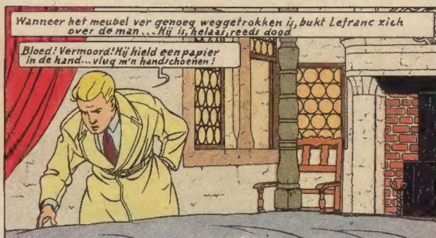
Reporter Lefranc volgt het spoor van een bende goudsmokkelaars. Een onbekende gaf hem rendez-vous in zaal 24 van het kasteel van Koeningsburg...

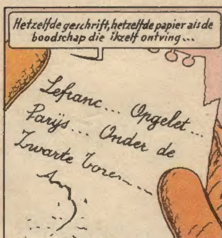

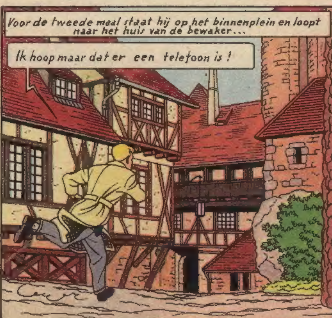

Wordt voortgezet.